

PARAULES

QUE

CUREN

ASSOCIACIÓ
DE DIABETIS
CATALUNYA

La diabetis i la Tània

1r premi

Concurs de relats de Sant Jordi sobre diabetis

Hola em dic Tània i tinc diabetis tipus 1. Visc a Lleida, tinc 10 anys i en faré 11 el 2 d'Abril. Tinc una colla d'amics que es diuen Albert, Oriol i Maria.

Us explicaré una història que ens va passar fa dues setmanes. Estàvem en una excursió amb l'es-cola i vaig tindre una hipoglucèmia, la màquina marcava Low. Em vaig fer un control capil·lar i estava a quaranta!!! Em volia prendre un suc o un sucre i quan vaig obrir la motxilla... no n'hi havia! L'Oriol, l'Albert i la Maria van recordar que els hi havia explicat que em podia desmaiar. Es van posar histèrics i van començar a buscar sucre i llavors em vaig desmaiar. El pitjor era que estàvem a la muntanya. Em van carregar ràpidament a l'autobús i vam marxar. La senyoreta estava trucant a la meva mare, i la mare els va dir que truquessin a l'ambulància (això m'ho han explicat, ja que jo no estava conscient). Al trucar ningú va respondre; el que creiem es que estaven fent una altra sortida.

En aquell moment sí que es va enredar la troca. Així que van haver de buscar una altra solució. La Maria va pensar en el bar que tenia la seva mare, estava a les afores i allà hi havia un glucagó guardat a la nevera, n'hi ha un allí perquè juguem molt al descampat del davant. Llavors la Maria, li ho va dir a la senyoreta i vam anar a tota pastilla cap allà. La mare de la Maria em va punxar el glucagó, es van esperar quinze minuts (segons el que em van dir van ser com una eternitat) i finalment vaig reaccionar.

Al dia següent tots els nens m'explicaven la història que havíem viscut només per que jo m'havia desmaiat. Des d'aquell dia la mare sempre que vaig d'excursió em posa com a mínim tres sucs a la maleta i els meus amics, com que m'estimen molt, sempre porten un sobre de sucre a la motxilla. No hi ha res com tenir bons amics!!

I conte contat,
el sucre i el suc,
a la maleta de cap.

L'Alicia té diabetis

Finalista

Concurs de relats de Sant Jordi sobre diabetis

Alicia era una nena molt intel·ligent. Una vegada, en Sant Jordi va sortir a passejar i es va trobar malament de sobte, i la gent no li feia ni cas. Era quan tenia diabetis però ella encara no ho sabia.

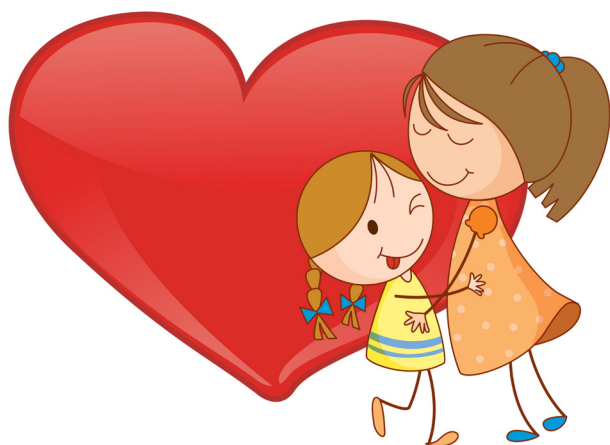
Alicia havia quedat en trobar-se amb la seva germana Judit més tard. Quan va arribar se la va trobar tirada a terra. Va trucar una ambulància i camí cap a l'hospital a veure què li passava a l'Alicia.

Mentrestant li feien proves, ella seguia desmaiada. En l'hospital hi havia una botiga amb moltes coses per menjar, la Judith tenia molta gana, allò li va anar genial. En acabat el metge li va comunicar el diagnòstic, Alicia té diabetis. Judith germana de Alicia no sabia que era la diabetis. Li van estar 3 hores explicant-li que era la diabetis, l'Alicia al cap d'una estona va començar a despertar-se. Un cop desperta li van dir a ella sola que era la diabetis i ella va preguntar que si la diabetis era greu i li van dir que sí, també recomanaren les plomes.

Dos anys després van crear la bomba d'insulina i se la va posar i digué "això va millor que les plomes".

La mare de l'Alicia estava malalta. Estava ingressada en un hospital, quan Alicia va arribar a visitar-la a l'hospital se la va trobar morta, a l'instant va veure una nota de la seva mare que posava filla meva Alicia m'estic morint, espero que ho puguis fer tu sola tot, sinó demana-li ajuda a la teva germana, t'estimo. Per últim, espero que et posis bé.

Relat de Sant Jordi

Finalista

Concurs de relats de Sant Jordi sobre diabetis

Hi havia una vegada una nena que es deia Nora amb diabetis que tenia 3 anys. A la seva habitació somniava que era una princesa amb el cabell molt llarg i rinxolat de color groc i tenia una mascota que era un cavall blanc que es deia mel.

Després va somiar que la mel i ella volava cap a un castell d'un príncep que es deia Mateo, ell també tenia diabetis i un cavall marró que es deia Leo. La Nora somiava que el Mateo era amb el cabell marró, els ulls verds... amb una corona de color or amb gemmes de color blau a les puntes. El seu pare que es deia Cristian també era diabètic amb el cabell de color negre i els ulls de color verd vestit amb una camisa

i un pantaló de color blanc. I la mare del Mateo es deia Chloe amb el cabell marró i els ulls de color marró i vestida amb una camisa de color groc i els pantalons negres amb ratlles de color blanc. La seva germana que es deia Emma amb el cabell de color groc i els ulls verds...

Després de conèixer la família de Mateo, la Nora li va dir si podia quedar-se a sopar i li va dir que sí, així va ser... La Nora es va quedar a sopar. Després la mare de la Nora li va cridar per sopar i pinxar-se i li va dir que ella ja havia sopat però era un somni... Va sopar després i es va anar a dormir. Va tornar a somiar lo mateix i va continuar amb el somni després de sopar a la casa de el Mateo el seu cavall li va portar al castell de color gris amb una finestra amb plantes de color verd fosc i viu el seu cavall també pot entrar al castell amb la seva propietària a la seva habitació el castell que té 34 habitacions amb 12 lavabos i 9 cuines. La Nora estava molt contenta amb el seu castell que el seu pare va comprar l'any 1999, encara que no se'l va creure perquè estem a l'any 2020.

La Nora li va dir a la seva mare que volia un gos de color negre i blanc però la seva mare li va dir que no, la Nora es va enfadar però la mare li va fer pensar que fos un somni i així gaudiria del gos. La mare li va dir si, però si volia anar al cinema a veure una pel·lícula i li va dir que si. Van anar a veure la pel·lícula de Frozen 2 i li va agradar molt, després li va donar les gràcies a la seva mare, que era molt bonic compartir moments juntes. I així van quedar que anirien un altre dia anar a veure Doctor Dolittle. Es va despertar i va punxar-se després d'esperar 20 min. Va esmorzar, després es va anar a seva escola on va compartir tots els seus somnis amb els seus amics....

Sant Jordi amb diabetis

Finalista

Concurs de relats de Sant Jordi sobre diabetis

**El text s'ha deixat pràcticament com l'autora l'ha escrit.*

El relat s'ha realitzat per un infant de 6 anys.

San Jordi es diabetic aspinxa la insulina i li ragala una rosa al aprinsesa i eia liragala manja melo i tambe un drago dejugina i as ban casa.

